

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/542/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814210228
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814210228.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Bratislava, Staré Grunty 7, IČO 35 717 769, v konaní zastúpeného JUDr. Alanom Strelákom, advokátom, so sídlom Bratislava, Na vřšku č. 12, proti odporcovi H. D., trvale bytom X. A. F. XXX/X, J., o zaplatenie 546 eur s príslušenstvom, na odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 18C/117/2014-21 zo dňa 6. februára 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa na začatie konania a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil podľa 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1 a 2 a § 101 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 29.05.2009 uzavreli účastníci zmluvu o úvere pod č. 320091004 na základe ktorej navrhovateľ ako veriteľ poskytol odporcovi ako dlžníkovi úver vo výške 350 eur za odplatu a úrok vo výške 20 % z istiny /poplatok za správu úveru, ktorý zahrňuje tak odplatu, tak dohodnutý úrok/ a odporca ako dlžník sa zaviazal uhradiť navrhovateľovi istinu vo výške 350 eur a celkový poplatok za správu 241,50 eur, t.j. 591,50 eur v pravidelných mesačných splátkach v počte splátok 13 pri výške mesačnej splátky 45,50 eur. Prvá splátka je splatná 10.deň po uzatvorení zmluvy a každá ďalšia je splatná 30.deň po splatnosti predchádzajúcej splátky s tým, že veriteľ je oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy s úrokmi po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Priemerná RPMN je ku dňu podpisu zmluvy 40,61 %. Súčasťou zmluvy sú aj obchodné podmienky a rozhodcovská doložka upravené na zadnej strane zmluvy. Navrhovateľ vyzýval odporcu predžalobnou upomienkou zo dňa 07.09.2009 k zaplateniu dlhu, ktorý bol k tomuto dňu vo výške 91,00 eur a upozorňoval na zosplatnenie celého dlhu. Z písomného vyjadrenia navrhovateľa vyplýva, že odporca zaplatil splátky spolu vo výške 45,50 eur.Oznámením o zosplatnení záväzku zo dňa 17.12.2009 navrhovateľ oznámil odporcovi, že v súlade so zmluvnými podmienkami ku dňu 10.10.2009 bol záväzok odporcu zosplatnený z dôvodu jeho omeškania so splácaním. Týmto sa stal splatný celý dlh vo výške 653,16 eur, t.j. istina, vrátane úroku a zmluvnej odmeny so zmluvnou pokutou vo výške mesačného poplatku za správu úveru za každý začatý mesiac omeškania, t.j. celkom 37,16 eur a náhradou nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vymáhaním dlžnej čiastky vo výške 20% z úveru t.j. 70 eur.

Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrhu navrhovateľa nemožno vyhovieť. Medzi účastníkmi konania existoval záväzkovo-právny vzťah na základe zmluvy o úvere. Súd s poukazom na vyššie citované ustanovenia právny vzťah medzi účastníkmi konania

považoval jednoznačne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z.z. uvádza, že predmetnú zmluvu uzavretú medzi navrhovateľom a odporcom možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Zároveň je potrebné uviesť, že zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku *lex specialis* (uvedený záver podporujú aj odkazy k textu zákona, aj keď nie presne v naznačených súvislostiach). Uvedené znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do Občianskeho zákonníka aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch. Vyplýva to i zo znenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veta druhá, podľa ktorej možno vyvodiť, že spotrebiteľ si zmluvou nemôže zhoršiť postavenie, ktoré by inak mal pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako celku. Súd teda dospel k záveru, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (nie Obchodného zákonníka). Nakoniec v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa nemôžu odchýliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa (od akýchkoľvek, t.j. aj od všeobecných ustanovení, a teda i ustanovení o premlčaní). V konaní bolo nepochybne preukázané, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy o úvere, na základe ktorého boli odporcovi poskytnuté finančné prostriedky vo výške 350 eur a odporca sa zaviazal dlžnú sumu uhradiť spolu s poplatkom za správu úveru vo výške 241,50 eur v pravidelných 13-tich mesačných splátkach. Rovnako bolo preukázané, že odporca si povinnosti zo zmluvy neplnil, preto navrhovateľ vyhlásil dňa 10.10.2009 mimoriadnu splatnosť celého úveru a odporca bol vyzvaný bezodkladne uhradiť celú dlžnú sumu. Navrhovateľ si voči nemu v konaní uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania odo dňa nasledujúceho po zosplatnení celého dlhu, t.j. od 11.10.2009 až do zaplatenia. Odo dňa zosplatnenia dlhu teda začala plynúť navrhovateľovi premlčacia doba 3 roky na uplatnenie nároku voči odporcovi. Navrhovateľ si teda mohol svoj nárok uplatniť najneskôr dňa 10.10.2012. Návrh však bol na súd podaný až dňa 09.06.2014, teda po uplynutí premlčacej doby. V zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súd na premlčanie musel prihliadnuť z úradnej povinnosti a preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní uplatnil trovy navrhovateľ, ktorý však úspešný nebol, preto mu náhrada trov konania neprináleží.

Proti rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Spochybnil záver súdu prvého stupňa o premlčaní uplatneného nároku s tým, že v danej právnej veci premlčacia lehota spočívala, a to minimálne počas časového obdobia odo dňa 17.06.2010, t. j. od dátumu, kedy bola podaná žaloba na Medzinárodný rozhodcovský súd v Bratislave do právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16Er/4327/2012 o zastavenie exekučného konania, teda prebiehali konania, ktoré zapríčinili spočívanie premlčacej lehoty. Vyslovil súhlas so zistením súdu prvého stupňa, že celý dlh sa stal splatným ku dňu 11.10.2009, pričom vyslovil názor, že týmto dňom, t. j. prvým dňom po zosplatnení záväzku začala plynúť premlčacia lehota v trvaní troch rokov. Ďalej uviedol, že začiatok plynutia premlčacej lehoty v tomto prípade predstavuje okamih, kedy navrhovateľ mohol prvýkrát uplatniť ochranu svojho práva, čiže navrhovateľ mohol dňa 11.10.2009 prvýkrát uplatniť ochranu svojho práva vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. Uvedený začiatok plynutia premlčacej lehoty potvrdil aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/44/97. V danej právnej veci však začala dňa 17.06.2010 premlčacia lehota spočívať, lebo navrhovateľ uplatnil svoje právo na Medzinárodnom rozhodcovskom súde v Bratislave zriadeným Rozhodcovskou spoločnosťou a.s.. Tento súd vydal dňa 31.05.2011 rozhodcovský rozsudok sp. zn. 0172/2010. Na základe tohto právoplatného a vykonateľného rozhodnutia navrhovateľ podal návrh na začatie exekučného konania súdnemu exekútorovi. Okresný súd Prievidza dňa 28.02.2013 uznesením sp. zn. 16Er/4327/2012 exekučné konanie zastavil, a to po predchádzajúcom zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Vyslovil názor, že počas časového intervalu od doručenia žaloby navrhovateľa medzinárodnému rozhodcovskému súdu po deň nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Prievidza sp. zn. 16Er/4327/2012 o zastavení exekučného konania premlčacia lehota spočívala. Navrhovateľ splnil podmienky § 112 Občianskeho zákonníka, teda sám inicioval predmetné konanie, riadne v tomto konaní pokračoval, pričom v danej veci bol vydaný právoplatný rozsudok. V tejto súvislosti citoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/41/2000 ako aj Najvyššieho súdu ČR sp. zn.

25Cdo/129/1999, rovnako aj sp. zn. 26Cdo/582/2005. V závere uviedol, že tieto skutočnosti naplňajú odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. e) O.s.p. v spojení s § 205a ods. 1 písm. c) O.s.p., nakoľko súd prvého stupňa mal lustrovaním vo svojom archíve zistiť, že v danej veci prebiehalo konanie o ten istý predmet, a preto premlčacia lehota spočívala.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

Súd prvého stupňa vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.. Pri rozhodovaní súd prvého stupňa použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam navrhovateľa dodáva nasledovné:

Odvolací súd je toho názoru, že posúdenie v konaní uplatneného práva navrhovateľa ako premlčaného súdom prvého stupňa bolo správne. Zodpovedá správnej aplikácii ustanovení § 100 ods. 1 a 2 a § 101 Občianskeho zákonníka v spojení s § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa na v konaní správne zistený skutkový stav veci.

Pokiaľ ide o otázku spočívania premlčacej doby uplatneného práva navrhovateľa, ktorú nastolil navrhovateľ v odvolacom konaní, odvolací súd sa s argumentáciou navrhovateľa nestotožňuje. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. Navrhovateľ poukázal na to, že v konaní uplatnené právo si uplatnil dňa 17.06.2010 na Medzinárodnom rozhodcovskom súde v Bratislave zriadeným Rozhodcovskou spoločnosťou a.s., ktorý súd vydal dňa 31.05.2011 rozhodcovský rozsudok sp. zn. 0172/2010 a na jeho základe podal navrhovateľ návrh na vykonanie exekúcie, kde však Okresný súd Prievidza dňa 28.02.2013 uznesením sp. zn. 16Er/4327/2012 exekučné konanie zastavil, a to po predchádzajúcom zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Odvolaciemu súdu je z jeho úradnej činnosti známe /§ 121 O.s.p./, že v predmetnej exekučnej veci, na ktorú poukazuje navrhovateľ vo svojom odvolaní bolo rozhodnuté Okresným súdom Prievidza o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom z tohto rozhodnutia zjavne vyplýva, že podstatou zamietnutia žiadosti súdneho exekútora bola posúdenie rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve a teda jej neplatnosť a tým aj nedostatok právomoci rozhodcovského súdu vo veci práva navrhovateľa konať a rozhodnúť.

Je teda zrejmé, že rozhodcovský súd, na ktorého konanie a rozsudok sp. zn. 0172/2010 navrhovateľ v odvolaní poukazuje, nemal právomoc vo veci uplatneného práva navrhovateľa konať a rozhodnúť. V tomto zmysle preto dobu konania na rozhodcovskom súde ale aj následného konania exekučného súdu nemožno považovať za dobu, počas ktorej premlčacia doba uplatneného práva navrhovateľa neplynula, spočívala. Ustanovenie § 112 Občianskeho zákonníka pre takýto následok totiž vyžaduje, aby si veriteľ uplatnil svoje právo na súde alebo u iného príslušného, čo je potrebné vykladať tak, že k uplatneniu práva veriteľom musí prísť na orgáne, ktorý je právomocný vo veci uplatneného práva veriteľa konať a rozhodnúť. Nemusí ísť vždy o príslušný orgán v zmysle pravidiel, miestnej, vecnej a funkčnej príslušnosti ale orgán, na ktorom došlo k uplatneniu práva veriteľa musí mať vždy právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Takýto výklad ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka je plne v súlade s rozhodnutiami súdov, na ktoré navrhovateľ vo svojom odvolaní poukázal, pretože aj podľa záverov týchto rozhodnutí musí prísť k uplatneniu práva na právomocnom orgáne, nie však príslušnom.

Keďže podmienky § 112 Občianskeho zákonníka v danej veci splnené neboli a preto k spočívaniu uplatneného práva navrhovateľa nedošlo a premlčacia doba márne uplynula tak ako to ustálil súd prvého stupňa dňa 11.10.2012, teda pred podaním návrhu navrhovateľa na súd.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 150 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože tento nepodal návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania, hoci by mu inak náhrada trov odvolacieho konania ako úspešnému účastníkovi patrila.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.